

Jänn odärles kall

Holger Åhman, Utanmyra (1938-2008), var en man som lämnade många ”färdär” efter sig. Han härstammade från Sollerön på sin fars sida. Hans mamma var från Venjan. Han växte upp i Venjan, men byggde så småningom upp faderns gård på Sollerön, ”Småsäckgard” i Norby, och slog sig ner där. Under många år arbetade han på fiskodlingen och förde en stor kamp tillsammans med Karl Stunis för att rädda Norrviken från miljöförstörelsen på grund av utsläppen i reningsverket bl.a.

Han fiskade gärna, och jag minns sista gången han och Jan Wik skulle dra not efter blikta. Det var en stilla och vacker kväll, och alla notdragare, både från Sollerön och Nusnäs, var ute samtidigt för att inventera beståndet av blikta.

Holger och Jan drog en gång, de drog en gång till. Ingen fisk. Så ringde de till andra fiskare för att höra hur det gått för dem. Svaret blev: Ingen enda blikta i något nät.

Holger och Wik Jan lastade sin fina not i båten under tystnad. Så for de iväg mot Stunisvik, rätt in i solnedgången. Jag stod kvar på land och såg efter dem. Det kändes som om de for till något annat land, som om de inte ville vara kvar i en värld där det inte fanns någon blikta längre.

Tillsammans med många andra solleröbor var Holger med i ”Spelet om Malibambo”. Han spelade bland annat en jägare från förr, som talar med en nutida stressad jägare, fullastad med mobiltelefon och kommunikationsradio och andra finesser. Vänligt försökte Holger berätta hur bra det gick att jaga förr utan alla dessa tekniska underverk. Holger började jaga i Venjan redan när han var 16 år, så han hade verkligen kunnat följa utvecklingen steg för steg fram till dagens stressade och prylberoende jakter.

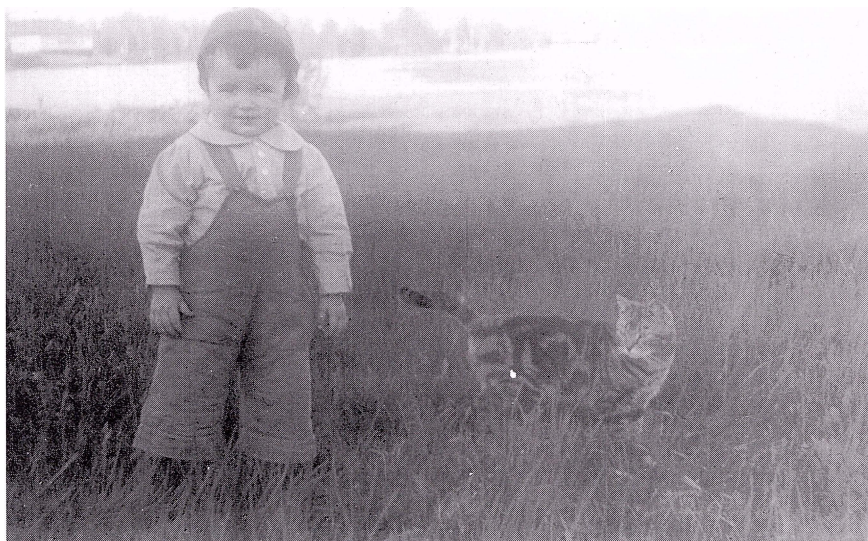
Annars var Holger inte alls främmande för framstegen i det moderna samhället. Han var på många sätt ett tekniskt geni. Ingen motor var för komplicerad för honom att ge sig i kast med. Alla tekniska problem fyllde honom med intresse och förväntan. På något sätt skulle det gå att lösa!

TVÅ ÅR innan han gick bort skrev han en bok om sina minnen från barndomens somrar i Åsens fäbod i Venjan. I boken berättar han om människorna som levde i Åsen när han var barn. Där kan man läsa om Karl Jonsson som blev änkling tidigt och som därför utförde även kvinnans sysslor själv; mjölkade, stickade, lagade mat. Av honom lärde sig Holger att det går att göra vad som helst fast man är karl!

Som bevis på detta tillbringade han en stor del av sitt sista år i vävstugan på Sollerön. Han gjorde en trasmatta inspirerad av Venjans natur med hjortronmyrarna och sedan en otroligt svår väv, en smålandsdräll, som blev som ett tyg av guld och olika färger. Det var tänkt som ett överkast, men när det blev klart var Holgers liv här på jorden också färdigt, så på hans egen önskan fick det bli hans bärtäcke.

Vi är många som saknar Holger, även fyrbenta vänner. Han gick aldrig förbi en hund utan att sätta sig på huk, mumla vänligt och smyga fram levergodis ur sin ficka.

Jag tror att hans lilla bok skulle passa bra att läsa högt för barn. Den består av korta stycken, skrivna utifrån ett barns minnen. Där är många fina bilder, och de som själva varit med om den gamla tiden kan lägga till och förklara. Om man läser ur den för barnen innan de somnar, så skulle de kunna gå in i sömnen med en känsla av den stora ro, men också frihet, som den här boken förmedlar.

Holger minn katto.

Bland det sista Holger gjorde var att skriva den här dikten:

Det sitter en pojke på den stora stenen
Han sitter där så stilla, tittar och tänker.

Han tittar mot öster och väster, mot norr och mot söder.
Vad kan det väl finnas bakom de stora blå bergen?
Det måste jag få veta en gång.

Det sitter en gammal gubbe på den stora stenen.
Han sitter där så still och tänker:
Nu vet jag vad som finns bak de blånande bergen.
Allt vackert och skönt, alla människor och djur.
Onda människor, svält, krig och elände.

Han tittar upp mot himmel så blå och tänker:
Är det där dom bor nu mina nära och kära,
Mina kompisar och vänner som allt för tidigt ifrån oss fick gå?
Den frågan skulle jag gärna vilja veta.
Den frågan skall jag nog inte tänka på.
Det får jag nog veta den dagen då
mitt eget hjärta upphör att slå.

Suzanne Danielsson